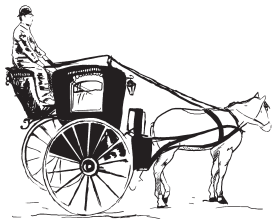

І С Т И Н И

АРТУР КОНАН ДОЙЛ

ЕТЮД У БАГРЯНИХ ТОНАХ

Повісті

Харків
«ФОЛІО»
2018

Частина I

ЗІ СПОГАДІВ ДОКТОРА ДЖОНА Г. ВАТСОНА, ВІДСТАВНОГО ВІЙСЬКОВОГО ХІРУРГА

Розділ I

МІСТЕР ШЕРЛОК ГОЛМС

1878 року я закінчив Лондонський університет, отримав ступінь доктора й одразу ж подався в Нетлі, де пройшов спеціальний курс військових хірургів. Після завершення навчання мене призначили асистентом хірурга в П'ятий Нортумберлендський стрілецький полк. У той час він перебував у Індії, і не встиг я до нього дістатися, як вибухнула Друга англо-афганська війна. Прибувши до Бомбея, я дізнався, що мій полк форсував перевал і просунувся далеко в глиб ворожої території. Разом з іншими офіцерами, котрі потрапили у таке ж становище, я вирушив услід за своїм підрозділом. Мені вдалося щасливо дістатися в Кандагар, де я нарешті виявив свій полк і негайно ж узявся до виконання нових обов'язків.

Багатьом ця кампанія принесла славу та підвищення звання, мені ж не дісталось нічого, окрім невдач і нещастя. Мене перевели в Беркширський полк, із яким я брав участь у злощасній битві при Майванді. Рушнична куля влучила в моє плече, роздробила кістку та зачепила артерію під ключицею. Найімовірніше я потрапив би в руки нещадних *газі**, якби не відданість і мужність мого ординарця Мюрея, котрий пере-

---

* *Газі* — фанатик-мусульманин.

кинув мене через спину в'ючного коня й безпечно довіз до англійського війська.

Стомленого від болю та знесиленого через тривалі поневіряння, мене разом із безліччю інших поранених мучеників відправили потягом у головний шпиталь у Пешаварі. Там я почав поступово одужувати й уже настільки зміцнів, що міг пересуватися палатою та навіть виходити на веранду, щоб трошки погрітися на сонечку, аж раптом мене звалив черевний тиф, прокляття наших індійських колоній. Кілька місяців мене вважали майже безнадійним, і, нарешті одужавши, я ледве тримався на ногах від ослаблення та виснаження, ото ж лікарі вирішили, що мене треба негайно відправити до Англії. Я відплив на військовому кораблі «Оронтес» і через місяць зійшов на пристані в Плімуті з украй підірваним здоров'ям і дозволом по-батьківськи турботливого уряду відновити його впродовж дев'яти місяців.

В Англії у мене не було ні близьких друзів, ні родини, й я був вільний, як вітер, точніше, як людина, котрій доведеться жити на одинадцять шилінгів і шість пенсів на день. За таких обставин я, зрозуміло, прагнув до Лондона, цієї величезної стічної канами, куди неодмінно потрапляють ледарі та лінюхи з усієї імперії. У Лондоні я певний час жив у готелі на Стренді й вів незатишне та безглузде існування, витрачаючи значно більше грошей, ніж годилося б. Нарешті моє фінансове становище стало настільки загрозливим, що незабаром я збагнув: треба або втікати зі столиці та віддалитися в сільську місцину, або негайно змінити спосіб життя. Обравши останнє, для початку я вирішив залишити готель і знайти собі якась невибагливе та недороге житло.

Одного дня, остаточно вирішивши зробити це, я стояв у барі «Критеріон», аж раптом хтось поплескав мене по плечу.

Обернувшись, я побачив молодого Стемфорда, котрий колись працював у мене фельдшером у лондонській лікарні. Як приємно самотній людині раптом побачити знайоме обличчя в неосяжних нетрях Лондона! У колишні часи ми із Стемфордом ніколи особливо не товаришували, але зараз я вітав його майже захоплено, та й він також, мабуть, був радий мене бачити. Від надміру почуттів я запросив його поснідати зі мною, і ми відразу ж узяли кеб і поїхали в Голборн.

— Що ви зробили з собою, Ватсоне? — з неприхованою цікавістю спитав він, коли кеб застукотів колесами залюдненими лондонськими вулицями. — Ви схудли, наче тріска, та засмагли, мов горіх!

Я коротко оповів йому про свої пригоди та ледве встиг закінчити розповідь, коли ми прибули на місце.

— Який бідолаха! — поспівчував він, дізнавшись про мої біди. — Ну, і що ж робляете тепер?

— Шукаю помешкання, — відповів я. — Намагаюся з'ясувати, чи можливо знайти де-небудь затишні кімнати за помірною ціною.

— Дивина, — зауважив мій супутник, — ви вже другий чоловік, від якого я сьогодні чую цю фразу.

— А хто ж перший? — поцікавився я.

— Є один такий, працює в хімічній лабораторії при нашій лікарні. Сьогодні вранці він нарікав, що відшукав дуже милу квартирку, але ніяк не знайде собі компаньйона, адже платити за неї повністю йому не по кишені.

— Отакої! — вигукнув я. — Якщо він справді хоче розділити квартиру та витрати, то я до його послуг! Мені також приємніше оселитися з кимось, аніж мешкати одному!

Молодий Стемфорд якось невизначено подивився на мене поверх склянки з вином.

— Ви ж не знаєте, хто такий цей Шерлок Голмс, — сказав він. — Можливо, вам і не захочеться жити з ним у постійному сусідстві.

— Чому? Що в ньому поганого?

— Я не кажу, що він погана людина. Просто трохи дивак — ентузіаст певних царин науки. Та загалом, наскільки я знаю, він людина порядна.

— Мабуть, хоче стати медиком? — перепитав я.

— Та ні, не маю уявлення, чого він прагне. Здається, він чудово знає анатомію, і хімік першокласний, але, вочевидь, медицину ніколи не вивчав систематично. Займається наукою зовсім безсистемно й якось дивно, але накопичив масу, здавалося б, непотрібних для справи знань, які неабияк здивували б професорів.

— А ви ніколи не питали, чого він намагається досягнути? — поцікавився я.

— Ні, з нього не так легко щось випитати, хоча, якщо він чимось захопиться, буває, що його й не зупиниш.

— Я б хотів із ним познайомитися, — зауважив я. — Якщо вже мати сусіда, то нехай краще це буде людина тиха та зосереджена на своїй справі. Я ще не достатньо зміцнів, щоб витримувати гамір й усілякі сильні враження. Мені не бракувало цього в Афганістані, і з мене годі до кінця мого земного буття. А як мені зустрітися з вашим приятелем?

— Зараз він, мабуть, сидить у лабораторії, — відповів мій супутник. — Він або не зазирає туди тижнями, або перебуває там із ранку до ночі. Якщо хочете, поїдемо до нього після сніданку.

— Звісно, хочу, — сказав я, і розмова перейшла в інше русло.

Поки ми їхали з Голборна до лікарні, Стамфорд устиг розповісти мені ще деякі особливості джентльмена, із котрим я мав намір оселитися разом.

— Не гнівайтесь на мене, якщо не поладнаєте з ним, — зронив він. — Я ж знаю його лише завдяки випадковим зустрічам у лабораторії. Ви самі зважилися на цей експеримент, тому не вважайте мене відповідальним за те, що станеться потім.

— Якщо не будемо ладнати, то завжди можна роз'їхатися — стеном я плечима. — Але мені здається, Стемфорде, — додав я, поглянувши на свого супутника, — що з якихось міркувань ви хочете умити руки. То в цього дивака жахливий характер, чи що? Не приховуйте, заради Бога!

— Спробуй-но пояснити незбагненне, — засміявся Стемфорд. — На мою думку, Голмс занадто одержимий наукою, це в нього вже межує з бездушністю. Легко можу собі уявити, що він вколе своєму приятелю якогось нововідкритого рослинного алкалоїду, не зі зла, певна річ, а просто з цікавості, щоб мати наочне уявлення про його дію. Втім, треба віддати йому належне, я впевнений, що він так само охоче зробить такий заштрик і собі. У нього пристрасть до точних і достовірних знань.

— Що ж, це непогано.

— Авжеж, але й тут можна впасти в крайнощі. Якщо справа доходить до того, що він б'є палицею трупи в анатомці, погодьтеся, що це виглядає достатньо дивно.

— Він гамселив трупи?

— Атож, аби з'ясувати, чи можуть синці з'явитися після смерті. Я бачив це на власні очі.

— І кажете, що він не має наміру стати медиком?